

Кажете, що не кулак! Єй же Богу, що кулак. Ось так, о, погрозився! (І показує комісареві кулака).

КОМІСАР: — Что ви? Держіте руки по швам!

ТРОХИМ: — Та біг його знає! Може і шваб! Але пощо мене тут тримаєте? У мене робота є. Або кінчіть, або що.

КОМІСАР: — Товаріш, не нада торопіться. Пай дьом сейчас в комітет, бо я судить сам не магу.

ТРОХИМ: — То се тому мене сюди привели, що ви не можете самі сидіти? У мене-ж робоча днина. Тай чого в комітет? От краще ходім до мене в клуню. Я буду перебирать качани, тай і вам не вкучиться.

КОМІСАР: — Что? Какіі кожани?

ТРОХИМ: — Та які-ж, кукурудзяні Вчора молодив.

КОМІСАР: — Что ви, товариш, нагараділі? Я вас совсем не панімаю. Кто то також по вашему кожани?

ТРОХИМ: — Та простіть, як що не понятно. Я знаю, що у вас там в Москві і не чули про них.

КОМІСАР: — В Москве? В Москве, товариш, больше етой драні, чім у вас. Даже у церквах на чердаках полно!

ТРОХИМ: — В церквах? Дивно! Там їх в церквах ховають? На топливо, мабуть.

КОМІСАР: — Ані самі ховаються дньом, а ночію ходять. Да ви што то другое панімаєте. Должно ви розкажете об етом Сукі, што у Гав-